

XIV Міжнародна конференція з історії науки, техніки та освіти

Виступає П.І.Сердюков

14 квітня 2016 р. відбулася XIV Міжнародна молодіжна науково-практична конференція "Історія розвитку науки, техніки та освіти" на тему "Молодіжні ініціативи формування науково-освітнього простору України". Організаторами конференції виступили фізико-математичний факультет НТУУ "КПІ", Науково-технічна бібліотека ім. Г.І.Денисенка НТУУ "КПІ", Державний політехнічний музей при НТУУ "КПІ", Рада молодих учених при МОН

Закінчення на 2-й стор. ➔

Відзначення Міжнародного дня інтелектуальної власності

Виступає В.А.Барбаш

26 квітня 2016 р. в НТУУ "КПІ" пройшли урочистості з нагоди Міжнародного дня інтелектуальної власності, в яких взяли участь представники ректорату, викладачі, студенти, співробітники відділу з питань інтелектуальної власності та комерціалізації наукових розробок НТУУ "КПІ", члени ЕКК з питань інтелектуальної власності, представники НДІ судової експертизи з питань інтелектуальної власності та ін. Заступник проректора з наукової роботи В.А.Барбаш привітав присутніх, відзначив досягнення представників університету у сфері інновацій, висловив їм подяку і

Закінчення на 3-й стор. ➔

До 25-річчя Музею історії космонавтики

27 квітня 2016 року виповнилося 25 років з дня заснування Музею історії космонавтики м. Києва (нині – Відділ історії авіації та космонавтики ім. І.І.Сікорського Державного політехнічного музею при НТУУ "КПІ").

Його створення – результат ініціативи та активної діяльності ветеранів космодрому Байконур, яка розпочалася у 70-х рр. XX ст. Тоді до Києва прибула перша група звільнених у запас офіцерів, що проходили службу на космодромі з дня його заснування у 1955 році: генерали О.М.Войтенко, М.П.Вишневський, полковники В.А.Беліков,

Закінчення на 4,5-й стор. ➔

У Відділі історії авіації та космонавтики ім. І.І.Сікорського Державного політехнічного музею при НТУУ "КПІ"

Вітаємо

професора кафедри конструювання верстатів та машин ММІ, академіка АН вищої освіти України, д.т.н. **Юрія Миколайовича Кузнецова** з нагородженням золотою медаллю "Видатний винахідник" Всесвітньої організації інтелектуальної власності!

СЬОГОДНІ В НОМЕРІ:

1-2 Конференція з історії науки

1,3 Міжнародний день інтелектуальної власності в КПІ

1 До 25-річчя Музею історії космонавтики

2 Угода з ДП "ГДП"

3 Премія НАНУ – науковицю з ІТС

6 Повість про Є.Вікторовського

7 Вшанування І.М.Чиженка

Відпочинок–2016

8 Спартакіада

Підписано угоду з ДП "ГДІП"

Під час переговорів

28 квітня НТУУ "КПІ" відвідав генеральний директор Державного підприємства "Генеральна дирекція з обслуговування іноземних представництв" Павло Кривонос.

Після знайомства з університетським кампусом, Центром культури і мистецтва та огляду експозицій Державного політехнічного музею він зустрівся з керівництвом НТУУ "КПІ". Розмова, в якій взяли участь перший проректор КПІ ака-

демійк НАН України Юрій Якименко, проректор КПІ Петро Киричок, начальник рекламно-видавничого відділу ДП "ГДІП" Інна Хоменська, заступник керівника департаменту міжнародного співробітництва КПІ Євген Поліщук та інші, стосувалася питань і напрямів співпраці між ДП "ГДІП" та університетом. На завершення зустрічі Павло Кривонос і Юрій Якименко підписали Угоду про співпрацю між ДП "ГДІП" та НТУУ

"КПІ", яка заклала підґрунтя для координації дій між університетом та підприємством і визначила основні напрями, за якими вони цю співпрацю здійснюватимуть.

Учасники угоди домовилися про організацію зустрічей з метою обміну досвідом з питань внутрішнього управління та міжнародного співробітництва вищих навчальних закладів, а також про забезпечення проходження практики студентами на базі ДП "ГДІП"; проведення лекційних і практичних занять; обмін досвідом і інформацією щодо функціонування іноземних дипломатичних представництв; організацію спільних наукових досліджень, конференцій, семінарів та інших наукових заходів; публікацію відповідних матеріалів за результатами виконаних робіт; сприяння охороні культурно-історичних пам'яток, навколишнього природного середовища; розробку та реалізацію спільних наукових проєктів, організацію культурних заходів і таке інше.

Крім того, ДП "ГДІП" і НТУУ "КПІ" досягли домовленостей про спільне проведення різноманітних заходів інформаційного характеру, спрямованих як на формування і поширення позитивного іміджу університету у світі, так і на сприяння діяльності іноземних дипломатичних представництв, акредитованих в Україні, іноземних організацій в Україні, а також їхнього персоналу тощо.

Дмитро Стефанович

Закінчення. Початок на 1-й стор.

України та Інститут досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України. У конференції взяли участь студенти, аспіранти, молоді вчені, викладачі та науковці університетів і наукових установ України та США.

Відкриття заходу відбулося в конференц-залі НТБ ім. Г.І. Денисенка НТУУ "КПІ". Співголова оргкомітету, декан фізико-математичного факультету доктор технічних наук, професор В.В. Ванін наголосив на необхідності підвищення якості інженерної освіти в технічному університеті в сучасних реаліях та на актуальності проведення таких заходів для патріотичного виховання молоді. Директор Науково-технічної

Л. Пономаренко

бібліотеки О.М. Бруй відмітила, що бібліотека НТУУ "КПІ" є нині потужним інформаційним середовищем, що забезпечує оперативне наукове спілкування. Провідний науковий співробітник відділу історії науки і техніки Центру досліджень науково-технічного потенціалу та історії науки ім. Г.М. Доброва НАН України А.С. Литвинко підкреслила, що Молодіжна науково-практична конференція створює умови для усвідомлення здобутків сучасної науки і технологій та стала майданчиком для розкриття наукового потенціалу молодих дослідників.

У виступі "Назад до майбутнього. Особливі музеї" директор Державного політехнічного музею при НТУУ "КПІ" Н.В. Писаревська зазначила, що природничі та науково-технічні музеї за світовим рейтингом є найбільш відвідуваними. А в умовах нової технічної революції такі музеї можуть стати потужним інструментом розвитку країни.

Головний технолог ТОВ "Пролог Семікор" О.В. Алексеєнко розповів, що компанія є лідером з виробництва поліворваних кремнієвих пластин в Україні та запустила власну лінію складання сонячних модулів потужністю 10 МВт/рік.

XIV Міжнародна конференція з історії науки, техніки та освіти

Професор Каліфорнійського університету (США) П.І. Сердюков зробив ґрунтовний аналіз переваг та недоліків дистанційної освіти. Він підкреслив, що дистанційна освіта має великі перспективи, особливо для підвищення кваліфікації і здобуття другої освіти, водночас її недоліком є фрагментація змісту та руйнація системності знання.

Доцент кафедри загальної та теоретичної фізики Л.П. Пономаренко присвятила свою доповідь діяльності першого завідувача кафедри фізики КПІ професора Г.Г. Де Метца (155 років від дня народження якого виповнюється

метою виставки є необхідність усвідомлення історичного минулого, утвердження духовності, національної свідомості та патріотизму.

Далі робота конференції проходила у трьох секціях: "Роль особистості в науці. Феномен наукової та науково-технічної школи. Сторінки історії природничих наук в Україні та світі", "Фізика та сучасний технологічний світ", "Розвиток освіти в Україні та світі. Методологія навчання фізико-математичних наук". Секції об'єднали понад 100 учасників. Цікаві і змістовні доповіді студента Національного університету "Одеська морська академія" О. Красюка "Науково-історичний

21 травня), який заклав підґрунтя для втілення принципів європейської інженерної освіти в Україні. Провідний науковий співробітник Інституту фізики НАН України В.А. Шендеровський розповів про створену під його керівництвом виставку "Трагічні скрижалі української науки", що складається з понад двадцяти постерів, на яких висвітлено інформацію про видатних науковців-українців та вихідців з України, що зазнали переслідувань з боку радянської влади. Він підкреслив, що

доробок капітан-лейтенанта Святослава Шрамченка у сфері будівництва і розвитку українських національних військово-морських сил (1917–1921 рр.), студентів КПІ Д.Гуменюка "History of ocular wavefront sensing" та Р. Іванюка "Peculiarities of pRobos" було відзначено грамотами та пам'ятними подарунками.

*Л.П. Пономаренко,
доцент кафедри загальної
та теоретичної фізики ФМФ*

Премія НАНУ – науковцю з ІТС

За досягнення в розробленні важливих наукових проблем групу молодих учених було відзначено преміями НАН України. Серед нагороджених і представник Київської політехніки Сергій Олександрович Осипчук, к.т.н., асистент кафедри телекомунікаційних систем ІТС.

У його роботі, що стосується безпроводових систем зв'язку, досліджено способи підвищення інформаційної ефективності безпроводових систем передачі із застосуванням режиму OFDM на основі перерозподілу ресурсів каналу зв'язку, що реалізується з використанням завадостійкого кодування класу LDPC. Рабо-

часних засобів для перерозподілу ресурсів каналу зв'язку досягнуто підвищення показника інформаційної ефективності використання ресурсів каналу зв'язку на 9...52%.

Молоді дослідники з КПІ запропонували спосіб визначення оптимальних частотно-енергетичних умов перерозподілу ресурсів у каналі зв'язку, спосіб визначення параметрів наддовгих завадостійких блокових кодів виду LDPC, спосіб формування сигнально-кодкових конструкцій для каналу з відомими параметрами при використанні режиму випромінювання OFDM та спосіб адаптивного вибору виду багатопозиційної модуляції за критерієм досягнення максимальної продуктивності системи безпроводового зв'язку.

Основні результати, що одержані в роботі, опубліковані в п'яти спеціалізо-

Сергій Осипчук отримує премію НАН України

та називається "Підвищення інформаційної ефективності безпроводових систем передачі на основі перерозподілу ресурсів каналу зв'язку" і є дослідженням показника інформаційної ефективності використання ресурсів каналу зв'язку, який показує, наскільки повно використовується його пропускна здатність. На основі застосування набору су-

ваних виданнях, апробовані на дев'яти міжнародних конференціях та захищені чотирма патентами України на корисну модель. Дуже важливо, що результати досліджень використано в діяльності підприємства ПАТ "ЕЛМІЗ", яке придбало дві ліцензії на використання результатів, захищених патентами.

Инф. ІТС

Стипендіат ректора з ММІ

Вадим Мазур

"Через кілька місяців захист диплома, випуск... А я вже сумую за своєю політехнікою", – так розпочав розповідь про себе Вадим Мазур, магістрант кафедри лазерної техніки та фізико-технічних технологій, стипендіат ректора у цьому семестрі. І додав: "У Київській політехніці я не лише здобув кваліфікацію інженера-механіка, а й набув кращих своїх рис, з'явилися нові прагнення й інтереси".

Вадим – людина серйозна, до навчання та справ ставиться відповідально. За час навчання в магістратурі має середній бал 4.9. Цікавиться науковими дослідженнями з лазерної обробки матеріалів та металографічного аналізу. Має патент на пристрій для лазерної обробки отворів. Брав участь у міжнародній науковій конференції "Дослідження представників технічних наук – прогрес суспільства майбутнього", науково-практичній інтернет-конференції "Інновації в науці і технологіях", науково-технічних конференціях, присвячених дням науки. У колективі його поважають, обрали заступником старости групи.

Про себе хлопець говорить охоче: "По життю прагну мати справжнє здоров'я: як тілом, так і духом. Займаюся фізичними вправами, приділяю час навчання. Цікавить нове та корисне. Не маю шкідливих звичок. У пріоритеті бажання, які несуть добро та радість – для мене, близьких та оточуючих. Маю певні амбіції, заради яких готовий наполегливо працювати та відстоювати свої позиції, але вони не пов'язані ні з досягненням фінансового багатства, ні з отриманням влади чи контролю над людьми. Якщо щось із цього матиму, то лише як побічний "бонус", що будуть розподілені між тими, кому дійсно необхідні".

У душі Вадим – романтик. Любить мріяти. Живе у згоді з собою та оточуючими. "Намагаюся відповідати за слова діями, – продовжує свою розповідь. – Нічого не очікую та не вимагаю від людей і світу. Знаю чого хочу, визначився у бажаннях і намірах. Роблю те, що сприяє досягненню мети, не порушуючи права та волю інших людей. Звичайно, я не ідеальний, – я такий, який є".

Можливо, це і є головне в житті – знати, що і заради чого робити, не порушуючи навколишню гармонію. Хай втілюються гідні мрії.

Инф. ММІ

Відзначення Міжнародного дня інтелектуальної власності

Закінчення. Початок на 1-й стор.

вручив співробітникам та студентам відзнаки за активну діяльність у галузі інтелектуальної власності. Особливо тепло він подякував д.т.н., професору кафедри конструювання верстатів та машин ММІ Юрію Миколайовичу Кузнецову, якого недавно нагороджено золотою медаллю "Видатний винахідник" Всесвітньої організації інтелектуальної власності (ВОІВ) за видатні досягнення в галузі інновацій, вагомий внесок у розвиток науки і технологій в Україні.

Далі відбувся науково-практичний семінар на тему "Порушення авторського права в навчально-наукових роботах студентів та викладачів технічних університетів", організований кафедрою конструювання верстатів та машин (завідувач проф. В.Б.Струтинський). Проблема виявлення академічного плагіату серед студентів та аспірантів гостро стоїть у науковому середовищі. Тому необхідно формувати і у студентів КПІ культуру правочинного використання фрагментів, цитат та графічного матеріалу інших авторів. Тож обрана тематика семінару є актуальною і відповідає девізу ВОІВ, визначеному на 2016 р., – "Творчість

у цифровому середовищі: переосмислення культури".

Тематика доповідей, представлених на семінарі, охоплювала широке коло питань, що стосу-

В.А.Барбаш вручає грамоту А.К.Скуратовському

ються різних сфер інтелектуальної власності та взаємовідносин, які виникають у процесі створення об'єктів інтелектуальної власності, реалізації та захисту прав на них: "Дотримання доб-

рих звичаїв під час використання фрагментів творів інших авторів у дипломних та дисертаційних роботах. Наслідки недобросовісного використання" (к.с-г.н., заст. директора НДІ судової експертизи з питань інтелектуальної власності Н.В.Кісіль); "Інтелектуальна власність у системах трансферу технологій" (Т.В.Покшевницька); "Проблема виявлення академічного плагіату в галузі інженерної освіти" (доц. каф. конструювання верстатів та машин О.В.Самойленко); "Застосування баз даних Українського інституту інтелектуальної власності та ВОІВ для пошуку схожих торговельних марок" (студент ММІ В.О.Кравець); "Актуальні проблеми інтелектуальної власності" (студентка ФСП Ю.В.Олексюк); "Плагіат. Поняття та його види" (студентка ФСП Д.О.Хандога).

Семінар став важливим етапом для стимулювання розвитку інноваційної діяльності в університеті. Такі зустрічі сприяють формуванню зацікавленості студентів проблемами інтелектуальної власності і її використання в майбутній професійній діяльності.

В.Б.Струтинський, д.т.н.;
А.К.Скуратовський, к.т.н.;
О.А.Фоя, ст. викладач ММІ

До 25-річчя Музею історії космонавтики

Закінчення.
Початок на 1-й стор.

П.Х.Бубликов, О.А.Березовий, П.П.Бабенко, М.В.Волков, П.Д.Сапсай, Г.А.Денисенко, Н.К.Швидкой, Л.Н.Іванченков, А.Г.Дормідонтов. Створивши комітет космонавтики при ЦК ДТСААФ України, а пізніше Федерацію космонавтики України, ветерани ракетно-космічної техніки на чолі з колишнім першим заступником начальника космодрому Байконур генерал-майором Олександром Михайловичем Войтенком активно пропагували досягнення космонавтики серед колективів підприємств, студентів і учнів, допомагали створювати музеї космонавтики в київських школах. Більше 20 підприємств і організацій в Україні стали колективними членами Федерації, зокрема Київський радіозавод, "Київприлад", "Червоний екскаватор", "Точелектроприлад", ВО ім. С.П.Корольова та ін.

У 1989 р. з ініціативи генерала О.М.Войтенка була створена група з організації музею історії космонавтики, до складу якої увійшли генерали Анатолій Павлович Завалішин, Володимир Іванович Катаєв,

(КРЗ) Д.Г.Топчія і головного конструктора КРЗ О.І.Гудименка в проектній документації житлового будинку, що споруджувався по вул. Тростянецькій, було передбачено приміщення для музею. Після здачі будинку в експлуатацію головний інженер радіозаводу Б.О.Василенко очолив групу фахівців з оформлення музею. Оформлення експозиції виконали художники І.В.Стельмах, О.С.Тонковод, М.А.Передерій під керівництвом головного архітектора заводу В.М.Савіна.

Б.Г.Лапідус, який мав великий досвід роботи зі створення подібного музею в третьому випробувальному управлінні на Байконурі, за дорученням О.М.Войтенка очолив групу ветеранів, які мали забезпечити наповнення музею експонатами.

Активну участь у цій справі взяли усі ветерани космодрому Байконур. Вони принесли рідкісні фотографії, книги, медалі, окремі деталі ракетно-космічної техніки. Так, учасник бойових дій у Великій Вітчизняній

воєнній 1941–1945 рр. М.Ю.Темпер подарував музею велику колекцію космічних значків, конвертів, книг. Ветеранам допомагали льотчики-космонавти СРСР, керівники підприємств. Так, генерал А.П.Завалішин за сприяння льотчика-космонавта СРСР, Героя Радянського Союзу, генерал-лейтенанта Г.С.Титова і генерального конструктора НВО Прикладної механіки М.Ф.Решетньова організував передачу з бази зберігання космічної техніки спускового апарата серії "Восход", який побував у космосі в 1965 р.

Із завданням зібрати і привезти для музею елементи ракетно-космічної техніки на космодром відрядили Б.Г.Лапідуса, який 18 років прослужив на Байконурі і мав там багато знайомих. За активної допомоги і підтримки керівників космодрому генералів О.О.Шуміліна, В.О.Меньшикова і К.П.Петрова, Броніслав Генріхович зібрав, завантажив і, буквально за декілька днів до введення таможні на кордоні Казахстану і Росії, привіз кілька контейнерів унікальних елементів ракетної та космічної техніки: камеру згоряння з керуючими двигунами ракети-носія "Союз", який виводив космічний корабель у космос, апаратуру реєстрації телеметричної інформації, різні агрегати, вузли, прилади із систем управління польотом, телеметрії, заправки, що застосовувалися на ракетах і космічних кораблях.

Оскільки я 8 років служив у Центрі підготовки космонавтів імені Ю.О.Гагаріна, генерал О.М.Войтенко відрядив мене у Зоряне містечко. Завдяки активній підтримці генерал-лейтенанта В.О.Шаталова, генерал-майора І.М.Почкаєва, підполковника В.К.Готвальда – керівника тренажерного комплексу, за активною участю головного конструктора КБ Київського заводу "Арсенал" В.І.Бузанова мені вдалося привезти унікальний тренажерний комплекс, у складі якого були пульт оператора космічного зв'язку, імітатори зоряного неба, космічний секстант, за допомогою якого космонавти не тільки визначали місцезнаходження свого корабля під час польоту, але й вели спостереження за зірками і сузір'ями.

Двічі Герой Радянського Союзу, льотчик-космонавт СРСР, президент Асоціації музеїв космонавтики СРСР П.Р.Попович передав нам ро-

27 квітня 1991 р. в урочистій обстановці, у присутності ветеранів космодрому Байконур, школярів, представників промислових підприємств і громадськості льотчик-космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу, генерал-майор авіації П.Р.Попович, льотчик-космонавт СРСР, Герой Радянського Союзу В.М.Жолобов, голова Федерації космонавтики України генерал-майор О.М.Войтенко перерізали червону стрічку і відкрили в місті Києві Музей історії космонавтики.

У різний час директорами музею були: Г.Б.Яновський, А.О.Колесова, А.Г.Дормідонтов, В.І.Катаєв, а співробітниками – А.Ю.Осадчий, Б.Є.Некряч, В.М.Гуржуєнко, А.В. Борисов.

За 10 років музей відвідали тисячі школярів, студентів, багато іноземних делегацій, перший начальник центра підготовки космонавтів Є.А.Карпов, льотчики-космонавти СРСР М.М.Рукавишников, Г.С.Тітов, В.М.Жолобов, перший космонавт незалежної України Л.К.Каденюк, американські астронавти Брус Мак Кандлес, Рассел Швейкарт, а також Чарльз Дюк – один з тих, що побували на Місяці. У книгах відгуків зберігаються сотні вдячних записів. Музей став місцем зустрічей ветеранів космонавтики з молоддю. З ініціативи віце-президента Федерації космонавтики України А.Г.Дормідонтова створювалися нові стенди – "Україна космічна", "Підприємства космічної галузі України", "Космонавти – сини України", "Політ льотчика-космонавта України Л.К.Каденюка" та інші. У створенні стендів брали участь ветерани Байконура А.П.Затона, Е.А.Нікольченко, Е.О.Кеворков, а також НВО "Природа", КБ "Південне", ЦКБ "Арсенал", ВО "Київприлад". Уперше завдяки О.П.Прусу – ветерану космодрому Капустин Яр, у музеї було оформлено два стенди, присвячені загадковій і малодослідженій темі про НЛО, що викликає великий інтерес у відвідувачів. О.П.Прус передав музею кілька відеофільмів про НЛО і історію космонавтики,

О.М.Войтенко

В.І.Катаєв

А.П.Завалішин

Космонавти П.Р. Попович та В.М. Жолобов на відкритті Музею історії космонавтики, 27 квітня 1991 р.

полковники Броніслав Генріхович Лапідус, Анатолій Олександрович Давиденко, Лев Олександрович Ніколаєв, Михайло Юрійович Темпер, підполковники Анатолій Григорович Дормідонтов, Ернест Олександрович Кеворков, Олег Порфірович Прус, фотохудожник Георгій Борисович Яновський. Музей задумувався не лише як засіб пропаганди досягнень космонавтики, але й як навчально-методична база для студентів і школярів. У розробці тематико-експозиційного плану музею взяли активну участь А.Г.Дормідонтов, Б.Г.Лапідус, Ю.О.Усенко, Л.О.Ніколаєв. Тексти тематичних лекцій з історії космонавтики підготував ветеран Байконура В.М.Гуржуєнко.

За підтримки генерального директора Київського радіозаводу

Володимир Іванович Катаєв, бочі костюми космонавтів, комплект інструментів для роботи у відкритому космосі і свої особисті речі.

Директор житомирського Музею космонавтики ім. С.П.Корольова О.А.Копил передала музею погруддя С.П.Корольова, спусковий апарат автоматичної міжпланетної станції "Венера-4", глобус Місяця, рушійну установку бойової ракети Р-12 (8К63), виготовлену на НВО "Південмаш" у Дніпропетровську.

А.Г. Дормідонтов ознайомлює астронавта Бруса Мак Кандлеса з експозицією музею, 1994 р.

Директор житомирського Музею космонавтики ім. С.П.Корольова О.А.Копил передала музею погруддя С.П.Корольова, спусковий апарат автоматичної міжпланетної станції "Венера-4", глобус Місяця, рушійну установку бойової ракети Р-12 (8К63), виготовлену на НВО "Південмаш" у Дніпропетровську.

а також більше 20-ти різних книг. Особливу подяку хочу висловити колишньому заступнику начальника космодрому Байконур, Почесному громадянину м. Ленінська, голові Ради ветеранів космодрому Байконур міста Києва та України генерал-майору В.І.Катаєву. Своєю енергією, постійною турботою про розширення експозиції музею він згуртував навколо себе ветеранів Байконура, був активним пропагандистом досягнень космонавтики.

О.П.Прус передав музею кілька відеофільмів про НЛО і історію космонавтики, а також більше 20-ти різних книг. Особливу подяку хочу висловити колишньому заступнику начальника космодрому Байконур, Почесному громадянину м. Ленінська, голові Ради ветеранів космодрому Байконур міста Києва та України генерал-майору В.І.Катаєву. Своєю енергією, постійною турботою про розширення експозиції музею він згуртував навколо себе ветеранів Байконура, був активним пропагандистом досягнень космонавтики.

➔ Але у скрутні часи 1990-х Федерація космонавтики України не змогла оплачувати оренду приміщення та житлово-комунальні послуги. Попри численні звернення до адміністрації Харківського району, Київської міської адміністрації з проханням зберегти музей, влітку 2001 р. ветерани були змушені переїхати до Київського республіканського планетарію, директор якого І.П.Крячко виділив приміщення площею 180 м².

У планетарії музей перебував п'ять років. За цей час його відвідали десятки тисяч школярів з Києва та інших міст України. Однак нове керівництво товариства "Знання" України у червні 2006 року змусило ветеранів вивезти експонати з планетарію. Завдяки допомозі заступника генерального директора НКАУ Е.І.Кузнецова, експонати музею півтора року зберігалися у приміщеннях заводу "Арсенал". Увесь цей час ветерани вели активний пошук приміщення для музею. Керівництво НТУУ "КПІ" на чолі з ректором М.З.Згуровським, дізнавшись про музей, запропонувало ветеранам перевезти його в університет і роз-

В.Е.Русакова, П.П.Ящук, О.І.Супрун, Т.М.Павліченко, Л.Д.Жилковська.

14 травня 2008 р. в НТУУ "КПІ" відбулися дві урочисті події: відкриття пам'ятника видатному конструктору авіаційної техніки, колиш-

М.З.Згуровський, В.В.Кличко та Рудольф Джуліані відкривають Відділ історії авіації та космонавтики ім. І.Сікорського ДПМ, 14 травня 2008 р.

ньому студенту КПІ Ігорю Івановичу Сікорському і відкриття Відділу історії авіації та космонавтики ДПМ. На відкритті були присутні керівники університету, депутати Київської міської ради, керівники Національного космічного агентства України, співробітники посольств США та Польщі, колишній мер Нью-Йорка Рудольф Джуліані, депутат Київради, чемпіон світу з боксу Віталій Кличко, ветерани авіації і космонав-

НТУУ "КПІ". Він сказав: "...Я відчуваю почуття великої радості і гордості, коли бачу ветеранів космодрому Капустин Яр, де починав свою військову службу, ветеранів Байконура, які в 1976 р. готували мій космічний корабель до польоту, знайомі прилади, апарати, з якими довелося працювати при підготовці і під час космічного польоту. Тепер освоєння космосу здійснюється новою, більш досконалою технікою, але ці експонати будуть нагадувати молодому поколінню, з чого доводилося починати їх батькам і дідам..."

З відкриттям відділу в музеї активувалася робота з проведення круглих столів, присвячених історичним датам в космонавтиці, наукових читань, присвячених видатним

Землі і перший політ людини в космос. Окремий розділ присвячено дослідженню Місяця та інших планет Сонячної системи. Представлено й міжнародні космічні програми – польоти на кораблях "Союз" до орбітальних станцій "Салют", "Мир" та МКС, спільний політ космічних кораблів "Союз" та "Аполлон", міжнародну програму "Вега" з досліджень Венери та комети Галлея.

Дату 14 травня 2008 року ми вважаємо третім народженням нашого музею, а нині – Відділу історії авіації та космонавтики ім. І.І.Сікорського ДПМ при НТУУ "КПІ", який став центром вивчення історії авіації та космонавтики. Відвідування музею включено до програми навчання студентів університету. Слава про Політехнічний музей, його Відділ історії авіації та космонавтики вийшла далеко за межі України і країн колишнього Радянського Союзу.

За 25 років у музеї (відділі) побувало понад 250 тис. відвідувачів, більше 350 делегацій зарубіжних країн: Росії, Казахстану, США, Китаю, Франції, Італії, Індії, В'єтнаму, Півден-

М.З.Згуровський, О.А.Леонов та Л.К.Каденюк

ної Кореї, Швеції, Польщі, Чехії, Таджикистану, Словаччини, Ізраїлю, Норвегії, Німеччини, Аргентини та ін. Музей відвідали космонавти О.А.Леонов, Г.М.Гречко, В.О.Джанібеков, С.Є.Савицька, В.М.Жолобов, Л.К.Каденюк, Ю.І.Онуфрієнко.

Від імені всіх ветеранів космодромів Байконур, Капустин Яр, Плесецьк хочу висловити глибоку вдячність усім тим, хто брав участь у створенні Музею історії космонавтики: генералам О.М.Войтенку, В.І.Катаєву, А.П.Завалішину, полковникам Б.Г.Лапідусу, М.Ю.Темперу, підполковникам А.Г.Дормідонтову, О.П.Пруссу, А.І.Стегню, Н.П.Кирилову.

Особливу подяку хочу висловити ректору НТУУ "КПІ" М.З.Згуровському, проректору з наукової роботи М.Ю.Ільченку, директору ДПМ при НТУУ "КПІ" Н.В.Писаревській, керівникам і співробітникам усіх підрозділів за активну участь у створенні оновленої експозиції в НТУУ "КПІ".

А читачів запрошую до музею. Приходьте до Відділу, доторкніться до космічної техніки і подумки подякуйте тим, хто освоював космічний простір.

О.С.Болтенко, завідувач Відділу історії авіації та космонавтики ім. І.І.Сікорського ДПМ при НТУУ "КПІ", голова Центральної Ради ветеранів космодрому Байконур України, заслужений випробувач Байконура

Г.М.Гречко, М.З.Згуровський, М.Ю.Ільченко, Л.К.Гречко та О.С.Болтенко

містити у відреставрованій історичній будівлі авіагаража.

Активну участь у перевезенні і монтажі експозиції на новому місці взяли ветерани космодромів Байконур і Капустин Яр А.Г.Дормідонтов, О.С.Болтенко, А.Ю.Осадчий, А.М.Афанасьєв, С.О.Андрейчук, В.Ф.Корольов, І.В.Комаров, Б.М.Низов, В.П.Маляр, П.Г.Орлов, В.Ф.Гавриш, О.П.Прусс, працівники заводу "Арсенал" О.М.Шульженко, В.П.Акименко та інші. Вагомий внесок в оновлення експозиції зробили співробітники ГПМ при НТУУ "КПІ" Н.В.Писаревська, К.М.Владимирова, І.М.Коляда, Ю.В.Плівак, А.В.Лозовий, К.Б.Антоненко, Г.В.Лупаренко, Т.І.Озоженко, О.М.Шульга, М.Є.Шульга, Л.А.Бакаєва, В.В.Татарчук, Л.С.Ільєсова, Л.С.Баштова,

тики, викладачі та студенти НТУУ "КПІ". Гості з великим інтересом оглянули експозицію, ознайомились з експонатами.

У своїх виступах гості підкреслювали велике значення авіаційної і космічної експозиції, покликаної розповідати молодому поколінню про розвиток світової та вітчизняної космонавтики, про роль головних конструкторів, військових випробувачів, підприємств України у створенні ракетної техніки і освоєнні космічного простору.

Льотчик-космонавт, Герой Радянського Союзу В.М.Жолобов висловив глибоку подяку керівникам НТУУ "КПІ" за виділене приміщення, за турботу щодо збереження унікальних експонатів, які знаходяться тепер тут, у ДПМ при

О.С.Болтенко ознайомлює школярів з глобусом Місяця

розповідають про Московську групу вивчення ракетного руху, Ленінградську газодинамічну лабораторію, Ракетний НДІ, перші пуски ракет з космодрому Капустин Яр, запуск першого штучного супутника

Продовження.

Початок у № 14 від 21.04.2016 р.,
№ 15 від 28.04.2016 р.,
№ 16 від 12.05.2016 р.

Микола Сорока ЩЕ ОДНА ВЕСНА Біографічна повість

... "Бийте, дзвони! Будіть! Щоночі будіть, тільки хоч трохи зачекайте пробити востаннє..."

Екзаменів в аспірантуру Євген склав на "відмінно". Наказом ректора його було зараховано асистентом кафедри вищої математики Київського політехнічного інституту. І професор Смогоржевський був задоволений, що все обійшлося без ускладнень.

— Ну, Євгене Євгеновичу, — підсумовував він, — тепер за роботу. Інтегральні криві мусять по-справжньому попрацювати на розривних полях. Лекцій у вас небагато, більше практичних годин, то ж решта часу — для науки.

Обстанова на кафедрі Євгенові імпонувала. Завідувач кафедри — Олександр Степанович — умів організувати роботу без зайвої метушні, спокійно і цілеспрямовано. Кожен мав чіткі обов'язки і завдання. Не обмежувалися і наукові інтереси. Олександр Степанович втручався у творчий процес лише тоді, коли бачив, що хтось збочував на манівці або обирав собі легкий шлях у науку. При цьому він, як правило, згадував свого вчителя академіка Михайла Кравчука і часто зауважував його словами: "Мілко, мілко берете, колего..." Ці слова йому дуже пасували, бо й сам більше нагадував орача, аніж професора математики — високий, прогностичний, з постійною задумою в очах.

Олександр Степанович теж прийшов у науку не молодим. Довгий час працював учителем на Вінниччині, і лише коли йому було тридцять три — закінчив Київський університет. Але, будучи ще студентом, надрукував кілька оригінальних праць. Потім, уже працюючи в політехніці, захопився теорією геометричних побудов у просторі Лобачевського, конструктивними задачами гіперболічної геометрії, нарешті математичним аналізом і, зокрема, диференціальними рівняннями. Його праці швидко набули визнання не лише вітчизняних математиків, а й учених за рубежом. Так за сім років він пройшов шлях від асистента до професора. Відтоді, примножуючи традиції академіка Кравчука, він усе робив, аби математичні дослідження в політехнічному набирали нових висот. А невдовзі Євген близько зійшовся і з професором Анатолієм Віталійовичем Зморвичем. Все це створювало творчу атмосферу, кликало і надихало на нові пошуки.

— Тепер у мене, — хвалився він матері, — все йде як у Ференца Ліста: здавалося, так було добре, як тільки можливо, та тепер все-таки значно краще.

— Аби ж ти не перевтомлювався... — з тривогою в душі відказувала мати.

— Ні, мамо, те, що я зараз роблю, вартє будь-яких перевтом. Леонард Ейлер, найславніший із славетних математиків, від напруженої праці тричі за життя сліпнув. І коли осліп утретє, створив ще теорію мікроскопа. Уявляєш, теорію мікроскопа, не сподіваючись коли-небудь в нього заглянути!..

Працюючи асистентом, Євген за півроку написав дві нові праці. Кафедра обговорила їх і рекомендувала до друку в наукових записках інституту. Тепер треба було братися за дисертацію. І Олександр Степанович, і Анатолій Віталійович вже не раз нагадували, що нічого зволікати.

Та Євген про дисертацію й не думав. Все заглиблювався й заглиблювався у свою теорію — теорію інтегральних кривих розривного поля напрямів. Ні, він таки мусить її побудувати! Обов'язок математика, до якого закликав Рене Бер, він мусить взяти на себе. А дисертація? Дисертація почекає. Зрештою, він в аспірантурі — он ще скільки часу.

І знову потяглися безсонні ночі. Ланцюги умовиводів, довгі-предовгі доведення, що приводили до них, не залишали його ніде. Ті доведення він міг робити в тролейбусі, у перервах між лекціями і пам'ятати місяцями. Неймовірна одержимість охоплювала його, коли брався за нові теореми.

Але працювати дедалі ставало важче і важче. Він уже не пам'ятав того дня, щоб не боліло всередині. Так ніби там рана відкрилася і тільки й чекала, щоб він щось випив, або з'їв. Тоді вона нагадувала про себе таким пекучим болем, витримувати який було несила. Ліки ж прописані лікарями нічого не допомагали.

Під час чергового приступу мати не послухалась сина і викликала швидко допомогу. Тією ж машиною його відвезли в лікарню.

У лікарні Євгенові не стало краще. Ті ж болі, така ж висока температура, хоч яких тільки ліків не перепив. Гнітила й думка: а чи не втаємничують від нього хворобу, яку вже пізно лікувати? І тоді він згодився на операцію.

Після операції Євген став поправлятися. Мати приносила з дому його любиме печиво, настої на травах, але й від того, що давали в лікарні, йому не боліло. На десятій день зняли шви і навіть дозволили робити легку зарядку. Кілька разів у палату заходив професор Пхакадзе. Розпитував про самопочуття, радив поки що забути про всяку математику.

— Накажу забрати всі книги й зошити, — грозився він.

— Але без них я довше лежатиму, — просив Євген. — А з ними — навпаки... Ось побачите.

— Ну, раз так — пиши, читай!..

І мати носила та й носила книги, давно забуті, ще з Німеччини, конспекти. Приносила й листи від Саші. На них він тут же відповідав і просив матір вкинути конверти у поштову скриньку. В одному з листів Саша освідчилась у коханні і тепер стала ще ріднішою, ще дорожчою. "Бачиш, мамо, — казав Євген, — одним лікарні приносять горе, а іншим — щастя. У мене подвійне щастя: нарешті я добре себе почуватиму і в мене є Саша. Є й третє щастя — такий азарт займатися математикою, якого я ще ніколи не знав. Передай Олександрі Степановичу ось ці записки і скажи, що я вже добрався до рівнянь Вольєрра".

І ось настав день прощатися з лікарнею. На радощах Євген обіг усі кабінети й лабораторії. А потім у палату зайшов професор Пхакадзе, лікарі і кілька студентів-практикантів.

— Ну, що, ніяк не дочекаєшся? — привітливо звернувся він до Євгена.

— Ніяк, Олександрі Назаровичу. Спасибі вам за все!..

— Але перед тим, як попрощатися, покажись майбутнім ескулапам, —

кинув на трохи розгублених студентів. І до них: — Історію хвороби ви дивилися, тут... — далі Пхакадзе сказав кілька слів латиною. — А загальна картина, як бачите — після операції хворий швидко поправляється, набирає сил, — і знову перейшов на латинь.

Євген нащось запам'ятовував кожне слово. Особливо ті, що професор говорив латиною. Він не знав їх змісту, але якась інтуїція змушувала їх запам'ятовувати.

Кілька днів ті слова не виходили з голови. Як недоведені теореми, вони непокоїли його, навіть зародили підозру. Євген попросив сестру принести йому латинського словника. Швидко, гарячково він перекладав професорову розмову і вжахнувся — злякисна пухлина? У нього — рак!.. Він кинувся до енциклопедії та тут його охопив ще один жах: такі пухлини — рано чи пізно — смерть!..

Довго, довго сидів у якомусь отупінні, напівзабутті. Жодної думки не спливало, щоб можна було на чомусь зосередитись. Та раптом ніби електричним струмом: "А мати... Як мати? Вона ж напевне знає?! І сестра... І в інституті... їм не могли не сказати... — Один тільки я не знаю. О, божевільна гуманність!.."

... "От і додзвонились дзвони... Не стало розколиканих ними надій, не стало сподівань. Як легко ми торжествуємо над минулими й майбутніми скорботами, як легко перемагають нас ті, що з нами!.."

Але ні вдома, ні в інституті Євген і виду не подав, що він щось знає про хворобу. Вранці вставав і йшов на роботу, а повертався додому пізно-пізно. Матері казав, що працював у бібліотеці, хоч у бібліотеку й не заходив. Просто бродив по місту, бродив навмання, не обираючи маршруту. І чим більше ходив, тим важчим ставав тягар роздумів. Йому було боляче слухати вуличний гамір, дивитися на людські потоки. Всі кудись спішать, а йому вже нікуди спішити. Хіба до матері, може, до Саші, яка ще нічого не знає. Потім цілими вечорами просиджував за столом. Мати думала, що працює, а Євген і за ручку не брався.

А надворі весніла весна. Зацвіли вишні коло хати, в зелених шатах дубів співало птаство. "Ще одна весна — тридцятьа, — думав Євген. — Ще одна і, мабуть, остання... Та чи остання? А може він ще житиме? Хоч кілька років. Не всі ж умирають однаково?" Тільки де, у кого він це міг узнати. Зібрався було до професора Пхакадзе — той напевне все знав, — але уявив розмову, не пішов. Тоді в бібліотеці назамовляв цілу гору книг із онкології. Читав, перечитував і... краще б він їх не читав. Не зустрічати йому весені! З такою пухлиною хоча б дожити до зими...

Думки про близьку смерть заступили все. Євген свідомо уникав зустрічей із знайомими, а коли читав лекцію чи проводив практичні заняття, з усіх сил старався не видати, не розкрити свого душевного стану. Навіть теоремами, якими ще донедавна жив, тепер стали далекими й байдужими. І це вразило його: те, що най-

дужче в житті любив — стало немилим. А чи не смерть це?.. Але ні, поки він ходить, поки може думати, цьому не бути. В нього є весна, є літо. За цей час він доведе ще не одну теорему. Може, в них буде щасливіша доля, і вони проживуть довше.

На кафедрі і в деканаті знали, що Вікторівський доживав останні дні. Багато хто хоч якоюсь мірою хотів полегшити його буття: одні пропонували прочитати за нього лекцію, бо, мовляв, бачать, який він втомлений, інші виявляли готовність взяти на себе Євгенових дипломників. Лише Олександр Степанович ніби нічого не знав. Він все нагадував про дисертацію. І дисертацію не за тим планом, що в свій час затвердила кафедра, а за новим, який вони з Євгеном обговорили в лікарні. План той передбачав не окремі проблеми теорії інтегральних кривих для розривних полів, а створення самої теорії, як такої.

— Але ж, Олександрі Степановичу, ви мусите зрозуміти мене... — якось зронив Євген.

— В чому?

— Вона мені вже непотрібна...

Смогоржевський не одразу зняшовся, що сказати. Встав з-за столу, пройшовся по кабінету й зупинився перед Вікторівським. Його очі, як завжди, оповивала глибока задума. Нараз та задума зійшла і він мовив:

— Справжні дисертації, Євгене Євгеновичу, пишуться не для себе. Та й живемо — не для себе. Ви — математик!..

Щось велике було в цих словах, велике і обов'язкове. Останні — "ви — математик" — ніби підсумовували все, зроблене Євгеном, а ще більше — покладали надії. "Надії на смертельно хвору людину, яка могла б доживати останні дні за власним розсудом..." Згадалися й інші слова Олександра Степановича: "Без вас цього ніхто не зробить. А наука ще довго не матиме ключів до нової теорії". Ні, Євген вдячний Олександрі Степановичу. Так сказати — треба мати мужність. Життя науки — може, найбільша трагедія. Але життя її вічне і світле. Якими б важкими не були останні кроки, він мусить їх пройти, пройти в ім'я науки.

Тепер Євген жив за своїм календарем. Не було в ньому ні вихідних, ні свят. Не було вже й Нового року. Все мало закінчитись тисяча дев'яност п'ятдесят шостим... Таке він читав у книгах за онкології. Так він відчував своїм серцем і еством. Знову його мучили болі, він майже нічого не їв, сушив високий жар.

Але він працював. Працював одержимо і шалено. В кінці вересня уже мав шість глав дисертації, а в жовтні написав ще дві. Долучивши висновки, Євген подав дисертацію на кафедру.

Через тиждень Олександр Степанович прийшов провідати Євгена й повідомив, що дисертація обговорена й рекомендована до захисту. Визначено й дату захисту — дванадцятого листопада.

— А як не зможу прийти? — запитав Євген. — Обезболююче вже не допомагає. Та й ходити розучився, більше лежу...

— Ви зробили велику справу, — ніби й не почув тих слів Смогоржевський. — Ви зробили подвиг. А подвиги в житті не кожному даються... — І, поклавши руку на худе Євгенове плече, тепло й по-батьківськи: — А може, й зможе!..

(Далі буде)

Вшанування пам'яті академіка І.М.Чиженка на його батьківщині

27 березня 2016 р. виповнилось 100 років з дня народження видатного вченого, академіка НАН України, професора Івана Мироновича Чиженка, який майже 40 років очолював кафедру теоретичних основ електротехніки (ТОЕ) НТУУ "КПІ". За цей час кафедра стала опорною електротехнічною кафедрою України.

Видатний учений і педагог, І.М. Чиженко завжди створював навколо себе атмосферу, сповнену доброзичливості та поваги до

людей. Його життя надихає нас до благородної праці на благо рідної України. Напружену науково-педагогічну роботу І.М. Чиженко поєднував з великою суспільно-організаційною діяльністю. Протягом 10 років – з 1959 по 1969 – виконував обов'язки проректора КПІ з наукової роботи, усі свої здібності спрямовував на підготовку наукових кадрів, розвиток наукових досліджень, зміцнення матеріальної бази кафедри та інституту.

Академік І.М. Чиженко відомий не тільки в нашій країні, а й за кордоном завдяки визначним науковим працям, численним підручникам. Він створив свою наукову школу. Під його науковим керівництвом захищено 50 кандидатських та докторських дисертацій.

Заходи із вшанування заслуг Івана Мироновича були проведені на кафедрі теоретичної електротехніки, а також на його батьківщині, в селі Козин під Києвом. Тут відбулося покладання квітів на могилу біля його па-

мятника, було відкрито експозицію, присвячену видатному земляку, в сільському музеї. Крім того, на будинку, де жив Іван Миронович, на честь знаменної дати встановили пам'ятну дошку.

На мітингу з нагоди цієї події виступили перший проректор НТУУ "КПІ" Ю.І.Якименко, член-кореспондент НАН України А.А.Щерба, професори В.С.Бойко, В.І.Шеховцов, В.І.Сенько, директор музею с.Козин Є.І.Олійник.

М.Я.Острроверхов, проф., зав. кафедри теоретичної електроніки

Богдан Гливинський про ЛітВежу

У вересні 2015 року у вежі КПІ відбулася подія, що змінила літературне життя нашого університету, – на світ народився проект ЛітВежа. Хлопці та дівчата, студенти КПІ (і не тільки) почали проводити тематичні вечори, присвячені художньому слову.

Уже проведені вечори були присвячені скандальній культурі XX століття, пам'яті Кузьми, і навіть поезії у побуті "гонимих".

Ми запитали Богдана Гливинського, засновника проекту, про те, як проект з'явився на світ та що чекає на нього у майбутньому.

– Як виникла ідея ЛітВежі?

– Насправді спонтанно. Сама ідея створення творчої молодіжної платформи на базі Арт-простору "Вежа" визрівала давно. Вперше це стало зрозуміло на відкритті виставки "Хочу на море" 9 жовтня 2014 р., де у колаборації з художниками-організаторами (Танею Калюжною, Дарією Луцишиною та Анастасією Крижанівською) був проведений літературний вечір, який пізніше став каталізатором появи ЛітВежі. Саме результати цього заходу продемонстрували великий інтерес публіки та необхідність існування такого формату дозвілля для КПІшників (і не тільки). За рік друзі попросили мене організувати ще один івент у Вежі, і ніхто не очікував, що запропонована концепція припаде багатьом до душі. Проста ідея перетворилася на проект з командою, яка любить свою справу.

– Були якісь проекти українські чи зарубіжні, що надихнули до створення ЛітВежі?

Богдан Гливинський

Власне поява організації не пов'язана з впливом інших подібних студій чи платформ. Ми не орієнтувалися на щось конкретне, оскільки першопочатково ЛітВежа мала експериментальний характер.

– У чому шукаєте щоденне натхнення?

– У людях. Вони найкраще мотивують діяти і продовжувати вдосконалюватись. Спілкування з ними збагачує кожного з нас духовно, породжуючи нові ідеї та розвиваючи нестандартне мислення.

– Чи є у проекту своя місія? Що ви несете світові?

– Напевно жоден проект не стане успішним без певної мети, бо безцільне існування позбавлене сенсу. Тому, з одного боку, ЛітВежа є платформою особистісного, духовного та творчого зростання, даючи кожному можливість реалізувати себе в різних ампулах. З другого – це культурний інструмент, завдяки якому ми займаємося доступним просвітництвом, прищеплюємо любов до мистецтва, спонукаємо виходити за рамки власних стереотипів і творити добрі справи.

– Якою бачите ЛітВежу за декілька років?

– Сподіваємося, що за кілька років рух ЛітВежі повністю охопить Україну і буде приносити користь усім небайдужим до культури людям!

Дарія Южакова, студентка ВПІ

Відпочивай разом з КПІ

Оздоровчий сезон –2016 для студентів і співробітників КПІ незабаром буде відкрито, а з цим прийде пора канікул і відпусток. Щоб цей час провести максимально ефективно й корисно, радимо завчасно подбати про місце свого відпочинку. Університет, у свою чергу, надає прекрасну можливість для цього на власних базах відпочинку.

ОК "Маяк" – місце оздоровлення й відпочинку співробітників і студентів університету на березі Чорного моря. Чисте море, яскраве сонце, піщаний пляж чекають на вас. З 15 червня по 4 липня оздоровчий комплекс працює у форматі вихідного дня. Після 4 липня база відновлює роботу у штатному режимі і оздоровлюватиме власників путівок.

Для шанувальників активного відпочинку пропонуємо відвідати **СГСОТ "Глобус"**, який розташований неподалік Говерли, на кордоні Карпатського національного парку. На території бази є спортивні майданчики для футболу та волейболу, тенісний стіл, "кострище" – місце, де перед або після походів збираються їх учасники, щоб душевно поспілкуватися з гітарою та поділитися спогадами і цікавими моментами своїх подорожей.

Бази відпочинку "Політехнік" та "Сосновий" радують відвідувачів протягом цілого року у форматі вихідного дня. Це прекрасні місця для замського відпочинку в оточенні вічнозелених сосен. Розміреність, свіже хвойне повітря, пташині переливи приваблюють сюди людей старшого віку. На території таборів є доглянутий пляж, спеціально відведені місця для пікніка і створені самою природою умови для шанувальників рибалки.

Велика КПІшна родина завжди з радістю відпочиває в цих місцях, тому і цей рік не стане винятком. Терміни заїздів та ціни наведено в таблиці:

Графік заїздів (для співробітників)

№ заїзду	ОК «Маяк»	СГСОТ «Глобус»	СОТ «Політехнік»	СВСТ «Сосновий»
1	04.07–15.07	05.07–18.07	29.06–12.07	29.06–12.07
2	18.07–29.07	21.07–03.08	14.07–27.07	14.07–27.07
3	01.08–12.08	06.08–19.08	29.07–11.08	29.07–11.08
4	15.08–26.08	21.08–29.08	13.08–26.08	13.08–26.08
Вартість путівки	3 600 грн	2 800 грн	3 290 грн	
Компенсація	500 грн	500 грн	500 грн	

При купівлі путівки співробітники отримують 500 гривень здевелювання від університету, а профком співробітників компенсує 500 гривень для їх дітей і онуків шкільного віку.

Продаж путівок та попереднє бронювання кімнати для співробітників, членів їх родин, докторантів здійснюватиметься з 16 травня у кімнаті 102, корпус 1.

З додатковою інформацією щодо вартості і дат заїздів можна ознайомитись на сайті Relax.kpi.ua у вкладці "Оздоровлення 2016" або за телефоном 204-84-73.

Команда "KPIrelax"

СПАРТАКІАДА НТУУ "КПІ" – 2016

Змагання з шейпінгу

У змаганнях, що проходили за програмою Спартакіади НТУУ "КПІ", взяли участь 85 студенток з ФБМІ, ФМФ, ФЛ, ХТФ, ФММ, ФЕЛ, ІТС, ФПМ, ФАКС, ММІ, ФТІ, ФІОТ, ФСП, ВПІ, ІПСА, ПБФ, ФБТ, ІЕЕ. Основна мета змагань – популяризація спорту та здорового способу життя.

Результати змагань: 1-ше місце – ФММ (135 балів), 2-ге місце – ВПІ (130 балів), 3-тє місце – ІТС (102 бали), 4-тє місце – ФТІ (92 бали), 5-тє місце – ФБМІ (76,9 бала). Далі йдуть ФСП (60 балів), ФПМ (51 бал), ММІ (27 балів), ПБФ (21 бал), ФІОТ (20 балів), ФАКС (18,8 бала), ФМФ (17 балів), ХТФ (15 балів), ФЕЛ (12 балів), ІПСА (10 балів), ФЛ та ІЕЕ по одному балу.

Серед студенток, які змагалися у сольних виступах, особливо відзначилися: І.О.Бірюкова (ФАКС) – 1-ше місце; Ю.О.Куда (ФПМ) – 2-ге місце; М.М'язіна (ФМФ) та П.Кравчук (ФЕЛ) – 3-тє

І. Бірюкова

місце. Відзнакою "Міс глядацьких симпатій" було відмічено студентку О.Котік (ФМФ).

Креативно підійшли до змагань учасниці парних виступів К.Глебова та О.Куда (ФПМ) – 1-ше місце, Ю.Чуприна, Н.Божко (ФТІ) – 2-ге місце, М.Мацкевич та І.Кирилова (ММІ) – 3-тє місце. Виступ дівчат-переможниць з ФПМ був дуже яскравим та чітко відпрацьованим.

Переможці і призери в трійках-четвірках: студентки ФТІ Н.Самара, Ю.Саук, К.Рішко – 1-ше місце, студентки ВПІ І.Вашуленко, М.Петрик, Д.Топіха, Л.Чикалюк – 2-ге місце, студентки ІТС Ю.Лебедева, Є.Мінаєва, Я.Ярмоленко, О.Петренко – 3-тє місце.

Переможцем серед команд з 5-8 учасниць став ФММ, 2-ге місце у ВПІ, 3-тє місце – у ФСП.

Переможці змагань були нагороджені грамотами, медалями та квітами.

Висловлюємо подяку викладачам кафедри фізичного виховання А.Л.Бойко, Н.Є.Гав-

Команда ФТІ – Н. Самара, Ю. Саук, К. Рішко

рилової, Т.Г.Козлової, Н.В.Іванюті, В.І.Шисацької, Н.М.Гаврилової, І.В.Новіковій, І.Ю.Химичу за допомогу у проведенні та суддівстві змагань.

С.У.Шарафутдінова, Т.Г.Козлова, ст.викладачі кафедри фізичного виховання

Змагання з аеробіки

С.Є.Толмачової та А.Ю.Чеховської оцінювала виступи студенток за такими критеріями: техніка виконання аеробного комплексу, артистичність, складність обов'язкових елементів груп "А", "В", "С". Перед виступами команд глядачам були представлені показові виступи.

Змагання проходили у два тури: відбірковий та фінальний. Після першого туру визначилося п'ять сильніших команд: ФБМІ, ФТІ-1 ФЛ-1, ФЛ-2, ФММ-2. У другому турі вони змагалися за призові місця.

Після фінального виступу визначилися переможці змагань: **I місце** розділили студентки факультетів ФБМІ – К.О.Корнієнко, А.В.Мака-

ренко, М.Ю.Резнікова та ФТІ – Ю.О.Саук, К.М.Рішко, Н.М.Самара. На **II місці** команда ФЛ-1 у складі: В.В.Велика, А.В.Матвійчук, М.М. Довбенко, О.С.Дворник. **III місце** посіла команда ФЛ-2 у складі: І.О.Чепурда, В.В.Рудковська, А.О.Громницька.

Команди-переможці були нагороджені дипломами, кубками та медалями. Змагання пройшли в дружній святковій атмосфері, учасниці показали високий рівень техніки виконання аеробних вправ та елементів складності. Кожна команда мала власну неповторність завдяки вибору спортивної форми та оригінального музичного супроводу.

Інф. ФБМІ

Команда ФЛ-1 – В. Велика, А. Матвійчук, М. Довбенко, О. Дворник

Змагання зі спортивної аеробіки на першість факультетів за програмою Спартакіади НТУУ "КПІ" відбулися 20 квітня в залі аеробіки та фітнесу ЦФВС. Розпочався турнір парадом команд-учасниць. Спортсменок привітали: головний суддя змагань, відповідальна за навчальне відділення аеробіки ст. викладач С.Є.Толмачова; к.пед.н., завідувач кафедри фізичного виховання Г.Л.Бойко; доцент кафедри спортивного вдосконалення Т.В.Пасічна.

У змаганнях взяли участь 12 команд з ФБМІ, ФІОТ, ФММ, ФЛ, ФТІ, ХТФ, ВПІ, ФМФ – загалом 47 учасниць. Суддівська колегія у складі спортсменів збірної команди з аеробіки НТУУ "КПІ", Т.В.Пасічної,

Переможці змагань

«КИЇВСЬКИЙ ПОЛІТЕХНІК»

газета Національного технічного університету України

«Київський політехнічний інститут»
<http://www.kpi.ua/kp>

✉ 03056, Київ-56
проспект Перемоги, 37
корпус № 1, кімната № 221
gazeta@kpi.ua
гол. ред. 204-85-95; ред. 204-99-29

Головний редактор
В.В. ЯНКОВИЙ

Провідні редактори
В.М. ІГНАТОВИЧ
Н.Є. ЛІБЕРТ

Додрукарська підготовка
матеріалів
О.В. НЕСТЕРЕНКО

Начальник відділу
медіа-комунікацій НТУУ "КПІ"
Д.Л. СТЕФАНОВИЧ

Дизайн та комп'ютерна верстка

І.Й. БАКУН
Л.М. КОТОВСЬКА

Коректор
О.А. КІЛІХЕВИЧ

Реєстраційне свідоцтво Кі-130
від 21. 11. 1995 р.

Друкарня НТУУ «КПІ»,
видавництво «Політехніка»,
м. Київ, вул. Політехнічна, 14,
корп. 15

Тираж 1000

Відповідальність за достовірність
інформації несуть автори.
Позиція редакції не завжди збігається
з авторською.